

свободното отстъпление на Исака. Всички бѣха убедени, че това е било съобщено и на царицата и тя се е отказала отъ решението да пътува въ тия опасни времена.

Но все пакъ неизвестността тежеше надъ всички сърд-ца като тъменъ градоносенъ облакъ, и по два пъти на день въ Ловечъ отслужваха молебень за спасението на благочестивата царица Елена, обичана и почитана заради милостта на сърдцето си и хубостта на осанката си.

Петъръ полека вдигна очи, изгледа братъ си изподъ вежди. Помисли да го разсѣе, като му заговори за послед-нитѣ новини отъ западъ.

— Знаешъ ли, че ако излѣзе вѣрно, отъ тая работа ние ще имаме голѣма полза . . .

Асѣнь не отговори, оглѣбенъ въ мисль.

Петъръ продължи, повече говорейки на най-младия си братъ Иваница, отколкото на царя. *Асѣнь.*

— Ако императоръ Фридрихъ наистина събира 100 хиляди души, за да премине презъ нашитѣ земи, може ли Исакъ Ангелъ да гледа равнодушно преминаването на тол-кова кръстоносци презъ Византия? Дали нѣма да се дойде до бранъ между Фридрихъ и ромеитѣ? Тогава и ние ще можемъ да се намѣсимъ, помагайки на алеманитѣ, за да си възвърнемъ Срѣдецъ и Долна земя . . .

Асѣнь слушаше внимателно, ала внезапно бърза тре-вога го прекоси, той скочи, почна да се разхожда съ не-спокойни стѣпки нагоре-надолу изъ посланата съ плочи кръгла стая на бойницата, спирайки се отъ време на време, за да долови нѣкой шумъ отъ вънъ.

— Фридрихъ може да . . . — поиска да довърши ми-сълта си Калопетъръ, ала братъ му го пресѣче:

— Не! Не мога . . . Ще отида да видя.

Петъръ и Иваница бързо се вдигнаха, спуснаха се къмъ царя:

— Безуменъ ли си? По всички друмове дебне смъртта . . .

Асѣнь препаса мечъ си. Двамата му братя препрѣчиха пътя му.

— Не. Не бива да играешъ съ живота си. Ловечъ се държи само защото знае, че си тукъ. Ако стане нѣщо съ